



Právo a judikatúra v praxi

Výber z najzaujímavejších nových rozhodnutí súdov

Obsah:

- 1. Náhrada prejavu vôle v stavebnom konaní súdom v prípade nekomunikovania spoluvlastníkov**
Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/96/2018 zo dňa 18. 9. 2019
- 2. Posúdenie bezodplatnej nájomnej zmluvy s doživotným právom užívania**
Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/11/2019 zo dňa 19. 9. 2019
- 3. Rozdelenie zisku medzi zamestnancov družstva a neprimeraná doba splatnosti vyrovnacieho podielu**
Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/51/2017 o dňa 28. 3. 2019
- 4. Určenie neplatnosti kúpnej zmluvy pre uhradenie kúpnej ceny v rozpore s reštrukturalizačným plánom**
Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/30/2018 zo dňa 29. 4. 2019
- 5. K užívaniu pozemkov (resp. ich častí) vo vlastníctve iných osôb majúcich povahu verejného priestranstva obcou**
Rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 2Co/249/2019 zo dňa 24. 9. 2020
- 6. Pôsobnosť euroadvokáta v dovolacom konaní**
Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/144/2018 zo dňa 18. 9. 2019
- 7. Právnické vzdelanie a dlhodobá právna prax jednej zo zmluvných strán nezakladá u jej zmluvného partnera postavenie slabšej strany**
Rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 11Co/8/2020 zo dňa 3. 9. 2020
- 8. K nároku na podielovú odmenu v prípade, že advokát ukončil zastupovanie ešte pred rozhodnutím vo veci**
Rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Cob/64/2019 zo dňa 12. 11. 2020
- 9. Neuspokojivé plnenie pracovných úloh ako dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru**
Rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 6CoPr/4/2019 zo dňa 25. 8. 2020
- 10. K fikcii doručenia ako k neprijateľnej zmluvnej podmienke**
Rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 20S/81/2019 zo dňa 21. 5. 2020
- 11. K použitiu fotografií bez súhlasu ich autora za účelom marketingu a k ich autorskoprávnej ochrane**
Rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 5Co/239/2019 zo dňa 10. 12. 2019
- 12. K prípustnosti dôkazu zvukovým záznamom z obchodného rokovania vyhotoveného bez súhlasu osoby v konaní podľa CSP**
Rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 4Cob/51/2019 zo dňa 20. 10. 2020
- 13. K rozsahu použitia pravidiel pre platný prevod zmenky na prevod listinných akcií na meno**
Rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 21Cob/118/2019 zo dňa 21. 4. 2020
- 14. K umiestneniu dátumu v závete**
Rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 16Co/120/2018 zo dňa 24. 9. 2019
- 15. K náležitému dohľadu nad dieťaťom vo veľmi útlom veku**
Rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 6Co/169/2019 zo dňa 29. 4. 2020

1. Náhrada prejavu vôle v stavebnom konaní súdom v prípade nekomunikovania spoluvlastníkov

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/96/2018 zo dňa 18. 9. 2019

Anotácia:

V danej veci bola sporná otázka, či súd pripustí zmenu, podľa ktorej sa nahrádza prejav vôle žalovaného v správnom konaní na stavebnom úrade ako podielového spoluvlastníka parcely tak, že dá súhlas so zmenou účelu využitia územia v zmysle žiadosti XY a projektovej dokumentácie AB pod pracovným názvom XYAB – dopravné napojenie účelovej komunikácie na cestu I. triedy. Najvyšší súd SR ako súd dovolací odmietol dovolanie žalobcu vo veci o nahradenie prejavu vôle žalovaného.

Právna veta:

V prípade nezhody medzi spoluvlastníkmi o hospodárení so spoločnou vecou pri rovnosti spoluvlastníckych podielov, musí byť zámer jedného zo spoluvlastníkov prezentovaný druhému spoluvlastníkovi. Až vtedy, ak druhý zo spoluvlastníkov s návrhom predkladaným nesúhlasí, môže sa ktorýkoľvek zo spoluvlastníkov obrátiť so žalobou na súd. Keďže v danej veci žalobca svoj zámer žalovanému neprezentoval, nemohlo medzi nimi dôjsť k rozporu stanovísk. V neposlednom rade žalovaný uviedol, že s týmto riešením súhlasí, avšak pre neho z neznámych dôvodov sa žalobca rozhodol vo veci konať sám. Dospel preto k záveru, že averzia a nečinnosť žalobcu vo vzťahu k žalovanému nemôže byť nahrádzaná rozhodnutím súdu.

Právna oblasť: Občianske právo

Právny inštitút: Spoluvlastníctvo

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 40/1964 Zb. – § 139 ods. 2

2. Posúdenie bezodplatnej nájomnej zmluvy s doživotným právom užívania

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/11/2019 zo dňa 19. 9. 2019

Anotácia:

Žalobca sa domáhal vypratania nehnuteľností, ktoré nadobudol dobrovoľnou dražbou a o vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca po nadobudnutí nehnuteľnosti zistil, že tieto sú obývané osobami, ktoré mali s pôvodným vlastníkom uzatvorenú zmluvu, v zmysle ktorej boli oprávnení bezodplatne a doživotne bývať v predmetnej nehnuteľnosti. Podľa žalobcu tieto osoby užívali nehnuteľnosť bez právneho dôvodu z dôvodu absolútnej neplatnosti uzatvorenej zmluvy medzi nimi a pôvodným vlastníkom. Okresný, ako aj krajský súd žalobe vyhovel. Najvyšší súd dovolanie odmietol.

Právna veta:

Užívanie veci bez odplaty pre účely jeho právnej kvalifikácie nemôže v žiadnom prípade znamenať nájom. Z obsahu predmetnej zmluvy jednoznačne vyplýva, že strany dohodli ako jedinú odplatu za užívanie nájomné, avšak vo výške 0 €. Takéto vymedzenie odplaty podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne charakterizuje jej bezodplatnosť. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že medzi žalovanými a právnym predchodcom žalobcu nevznikol platný nájomný vzťah, preto nebolo možné ani zmluvu meniť dodatkami. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o neplatnosti nájomnej zmluvy z dôvodu neplatne dojednanej doby nájmu, nakoľko absencia platného zmluvného dojednanie o dobe nájmu vo všeobecnosti nemá za následok neplatnosť celej nájomnej zmluvy, jej dôsledkom je iba založenie nájomného vzťahu na dobu neurčitú (rozhodnutie NS ČR sp. zn. 28 Cdo 2187/2001). Tiež uviedol, že ak zodpovedá uzavretá zmluva určitému (výslovne upravenému) zmluvnému typu – nájomnej zmluve je už z tohto dôvodu vylúčené posudzovať takto uzavretú zmluvu ako zmluvu iného zmluvného typu, prípadne ako zmluvu inominátnu (§ 51 OZ) len preto, že v nej chýba určitá obligatórna náležitosť predpísaná pre daný zmluvný typ. Takto uzavretú zmluvu nie je možné posúdiť ako zmluvu o výpožičke podľa § 659 OZ len na základe všeobecného porovnania znenia zmluvy s formálnymi znakmi uvedeného zmluvného typu upraveného v zákone. Pre úplnosť dodal, že aj keby uzavretá zmluva bola zmluvou o výpožičke, vznikla by žalovaným na základe žiadosti žalobcu povinnosť predmet výpožičky vrátiť. Neobstojí ani názor, že ide o zmluvu inominátnu, ako nesprávne dôvodil súd prvej inštancie.

Právna oblasť: Občianske právo

Právny inštitút: Nájomná zmluva

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 40/1964 Zb. – § 663

3. Rozdelenie zisku medzi zamestnancov družstva a neprimeraná doba splatnosti vyrovnacieho podielu

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10bdo/51/2017 o dňa 28. 3. 2019

Anotácia:

Predmetom sporu o určenie neplatnosti uznesenia náhradnej členskej schôdze bolo posúdenie, čo bolo prijaté dostatočným počtom hlasov a či náhradná členská schôdza mohla rozhodnúť o rozdelení zisku a priznať jeho časť zamestnancom. Ďalej bola predmetom sporu otázka, či možno akceptovať, aby vyplatenie vyrovnacieho podielu po zániku členstva v družstve malo splatnosť vo finančnej forme 15 rokov odo dňa zániku členstva a v naturálnej forme 10 rokov.

Právna veta:

Odvolačný súd ďalej vyslovil nesúhlas s názorom žalobcu o neplatnosti uznesenia, ktorým náhradná členská schôdza rozhodla o rozdelení zisku za rok 2012 a priznala jeho časť zamestnancom, keď jednak poukázal na ustanovenie § 239 ods. 4 písm. d/ Obchodného zákonníka, kogentne vymedzujúce jednu z kompetencií členskej schôdze družstva a ďalej konštatoval, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka nevyplýva, že určitá časť zisku by nemohla byť použitá na odmenenie zamestnancov družstva. Pokiaľ ide o zmenu článku XIV bodu 4 stanov o vyrovnacom podiele odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že táto zmena stanov bola prijatá platne. Vyslovil názor, že z hľadiska legitímneho očakávania vyplatenia vyrovnacieho podielu po zániku členstva v družstve v rozumnom čase nie je možné akceptovať snahu odsunúť splatnosť vyrovnacieho podielu na tak enormne vzdialený čas, akým je v prípade vyrovnacieho podielu, vyjadreného vo finančnej forme, obdobie 15-tich rokov odo dňa zániku členstva a v naturálnej forme obdobie 10-tich rokov. Takéto oddialenie výplaty vyrovnacieho podielu v stanovách družstva označil odvolací súd za jednoznačne nesúladne s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a príslušné uznesenie prijaté na náhradnej členskej schôdze za neplatné.

Právna oblasť: Obchodné právo

Právny inštitút: Družstvo

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 513/1991 Zb. – § 236
40/1964 Zb. – § 39

4. Určenie neplatnosti kúpnej zmluvy pre uhradenie kúpnej ceny v rozpore s reštrukturalizačným plánom

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 40bdo/30/2018 zo dňa 29. 4. 2019

Anotácia:

Ústrednou v spore bola skutočnosť, že došlo k uzavretiu Zmluvy, v ktorej sa riešilo zaplatenie kúpnej ceny predmetných nehnuteľností zohľadnením zálohovej platby na kúpnu cenu v predmetnej Zmluve, napriek tomu, že reštrukturalizačný plán takýto spôsob zaplatenia kúpnej ceny výslovne nepredpokladal. Reštrukturalizačný plán neriešil otázku možnosti započítania vopred zaplatených preddavkov (záloh) na kúpnu cenu, resp. tento postup výslovne nezakazoval.

Právna veta:

Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so záverom okresného súdu, že za situácie, keď reštrukturalizačný plán v jeho celom obsahovom znení neriešil otázku možnosti započítania vopred zaplatených preddavkov (záloh) na kúpnu cenu, resp. tento postup výslovne nezakazoval, tak tento právny stav nie je okolnosťou, z ktorej by mal byť vyvodzovaný dôsledok neplatnosti, a to rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Naopak, opačným postupom by mohlo dôjsť práve k porušeniu práva žalovaného Z, a to ústavného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Rovnako sa krajský súd stotožnil aj so záverom okresného súdu, že zaplatenie preddavku na kúpnu cenu nie je možné považovať bez ďalšieho za pohľadávku uplatniteľnú voči dlžníkovi. Z obsahu Zmluvy bolo zrejmé, že poskytnutá záloha má súvislosť s povinnosťou, ktorá je priamo upravená účastníkmi v podpísanej zmluve. Jedná sa preto o zálohu, t. j. preddavok vychádzajúci z dojednaní strán sporu, a preto nenadobudol povahu pohľadávky, na ktorú by sa viazala povinnosť jej uplatnenia v reštrukturalizačnom konaní. (pozn. Najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol.)

Právna oblasť: Občianske právo, Konkurz a reštrukturalizácia

Právny inštitút: Zmluvy, Platnosť právnych úkonov

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 40/1964 Zb. – § 39
7/2005 Z. z. – § 132 ods. 1

5. K užívaniu pozemkov (resp. ich častí) vo vlastníctve iných osôb majúcich povahu verejného priestranstva obcou

Rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 2Co/249/2019 zo dňa 24. 9. 2020

Anotácia:

Rozhodnutie bolo vydané na základe žaloby podielových spoluvlastníkov pozemkov podanej proti mestu, ktoré na pozemkoch v zmysle územného plánu zriadilo verejnú zeleň (borovicový háj). Spoluvlastníci žiadali, aby im súd priznal nárok na zaplatenie sumy zodpovedajúcej bezdôvodnému obohateniu mesta vzniknutého užívaním pozemkov. Súd prvej inštancie uviedol, že spoluvlastníci sú síce povinní strpieť užívanie pozemkov majúcich povahu verejného priestranstva, táto však nevyklučuje ich právo na náhradu za takéto užívanie. Spoluvlastníkom teda priznal peňažnú sumu zodpovedajúcu tržnému nájomnému.

Krajský súd Košice v odôvodnení rozhodnutia o odvolaní mesta podrobne zhrnul podmienky podstatné pre komplexné posúdenie práv a povinností vlastníkov pozemkov, ktoré naplňujú znaky verejných priestranstiev; okrem iného zdôraznil najmä skutočnosť, že aj pokiaľ by obec užívala takýto pozemok v tzv. súkromnom vlastníctve len čiastočne, nejde o dôvod, ktorý by jej umožňoval jeho užívanie bez zodpovedajúcej odplaty.

Právna veta:

- I. Súčasná právna teória i prax chápe pod pojmom verejné užívanie verejného priestranstva, užívanie všeobecne prístupných materiálnych statkov vopred neobmedzeným okruhom užívateľov. Musí ísť pritom o také užívanie, ktoré zodpovedá povahe a účelu statku a ktoré nevyklučuje z obdobného užívania toho istého statku iných, aj len potenciálnych užívateľov. Rozlišujú sa pritom dva druhy verejného užívania, a to užívanie všeobecné a užívanie osobitné. Oba druhy užívania majú verejnoprávnu povahu, vôľa vlastníka tu nehrá žiadnu rolu. Všeobecné užívanie nevyžaduje žiadne rozhodnutie správneho orgánu, nie je preň treba žiadne povolenie, okruh užívateľov je neobmedzený. Naproti tomu osobitné užívanie vzniká na základe správneho rozhodnutia a len pre užívateľov v tomto rozhodnutí označených.
- II. Podľa teórie sú verejné priestranstvá, ako materiálny statok, jedným z možných predmetov verejného užívania, medzi ktoré patrí najmä voda, pozemné komunikácie, krajina, les, ovzdušie, niektoré druhy energií a kmitočtové spektrum. Aj keď vlastníka má teoretické právo brániť sa všeobecnému užívaniu svojho majetku, vyňatie priestorov vlastných súkromnými subjektmi a splňujúcich zákonné znaky verejného priestranstva z verejnoprávneho režimu verejného priestranstva by viedlo k podstatnému sťaženiu či znemožneniu právnej regulácie spoločenských vzťahov, na ktorých má obec (mesto) ako verejnoprávna korporácia verejný záujem.
- III. Ak nie je v občianskoprávnej rovine (napr. zmluvou) upravené všeobecné užívanie verejného priestranstva, zahrňujúce aj len časti pozemkov vlastnícky patriace tretej osobe, má to za následok vznik bezdôvodného obohatenia na strane obce (mesta) plnením bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 OZ), pretože aj keď existuje právny dôvod užívania verejného priestranstva, nejde o titul, podľa ktorého by obci (mestu) vzniklo oprávnenie, aby takéto plnenie zo strany tretej osoby (strpenie užívania jej majetku) bolo poskytované bezplatne. Pripustením opačnej možnosti by došlo k porušeniu základného princípu občianskoprávných vzťahov, spočívajúceho v rovnosti účastníkov (§ 2 ods. 2 OZ).

Právna oblasť: Občianske právo hmotné, Správne právo hmotné

Právny inštitút: Bezdôvodné obohatenie, Verejné priestranstvo

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 40/1964 Zb. – § 451 ods. 2
369/1990 Zb. – § 2b ods. 1

6. Pôsobnosť euroadvokáta v dovolacom konaní

Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/144/2018 zo dňa 18. 9. 2019

Anotácia:

Najvyšší súd SR odmietol dovolanie otca maloletého dieťaťa proti rozsudku Krajského súdu vo veci starostlivosti súdu o maloletého XY, ktorý bol zastúpený advokátkou so sídlom v Českej republike v spornej veci išlo o zmenu úpravy rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu.

Právna veta:

Pokiaľ hosťujúci euroadvokát zastupuje účastníka konania v dovolacom konaní, v ktorom tento musí byť zastúpený advokátom, je povinný spolupracovať s advokátom zapísaným do zoznamu advokátov, ktorý vedie Slovenská advokátska komora. V prípade nesplnenia tejto podmienky nie je hosťujúci euroadvokát oprávnený účastníka konania zastupovať.

Právna oblasť: Civilné sporové právo

Právny inštitút: Dovolanie

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 586/2003 Z. z. – § 31 a 32

7. Právnické vzdelanie a dlhodobá právna prax jednej zo zmluvných strán nezakladá u jej zmluvného partnera postavenie slabšej strany

Rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 11Co/8/2020 zo dňa 3. 9. 2020

Anotácia:

Rozhodnutie bolo vydané v konaní, v ktorom žalobca žiadal o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti a zaplataenie peňažnej čiastky. Žalobu odôvodnil tým, že bol uvedený do omylu pri uzatváraní kúpnej zmluvy, do ktorej žalovaný zahrnul ako predmet prevodu aj pozemky, ktoré na neho žalobca nemienil previesť. Okrem toho sa ohradil aj voči neprimerane nízkej kúpnej cene, ktorú označil ako rozpornú s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel. Prisvedčil žalobcovi, že hoci obsah kúpnej zmluvy pred jej podpisom nedostatočne skontroloval, nemôže mu to byť na ťarchu, keďže má len základné vzdelanie, zatiaľ čo žalovaný je právnik a s výkonom advokácie má bohaté skúsenosti. Žalovaný sa proti rozhodnutiu odvolal s tým, že vzťah medzi ním a žalobcom nemožno chápať ako vzťah dodávateľa a spotrebiteľa, neuplatnia sa naň preto pravidlá majúce za cieľ korigovať postavenie slabšej zmluvnej strany.

Odvolačný súd s názorom žalovaného súhlasil. Upozornil, že nerovné postavenie treba v právnom zmysle slova spájať s objektívnou neschopnosťou konkurovať pri uplatňovaní svojich práv druhému subjektu; v danom prípade však skôr došlo k tomu, že žalobca pri uzatváraní zmluvy nerešpektoval zásadu práva patria bdelým. Rozdielne sociálne pomery či vzdelanie zmluvných strán však samé osebe nie sú dôvodom pre kvalifikované posúdenie jednej zo strán ako slabšej.

Právna veta:

- I. Odvolačný súd nesúhlasí s argumentáciou žalobcu, že tento mal byť v záväzkovom vzťahu so žalovaným slabšou stranou s poukazom na právnické vzdelanie žalovaného a množstvo uzatváraných zmlúv. Podľa § 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v občianskoprávných vzťahoch majú účastníci rovnaké postavenie, pričom rovnosť subjektov je ako princíp chápaná v právnickom, nefaktickom zmysle slova. Inak povedané, právo musí akceptovať skutočnosť, že všetci nie sú úplne „rovnakí“, no zároveň musí zabezpečiť „rovnosť“ ich (rozumej všetkých subjektov) právneho postavenia. Prejavom sociálnej funkcie súkromného práva je veľmi razantne sa formujúci princíp ochrany tzv. slabšej strany. Pod slabšou stranou sa rozumie subjekt, ktorý objektívne nie je schopný „konkurovať“ pri uplatňovaní svojich práv iným subjektom – je vo vzťahu k nemu „slabší“. Princíp rovnosti subjektov sa prejavuje predovšetkým v tom, že žiaden subjekt nesmie bezprávne, t. j. v prípade absencie svojho subjektívneho oprávnenia, inému subjektu nanútiť právnu povinnosť a ani subjektívne právo.
- II. Nerovnosť postavenia nemožno vidieť len v rozdielnom vzdelaní strán, prípadne ich osobných a sociálnych pomeroch.

Právna oblasť: Občianske právo hmotné

Právny inštitút: Zmluvy, Ochrana spotrebiteľa

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 40/1964 Zb. – § 2 ods. 2, § 52
160/2015 Z. z. – § 290

8. K nároku na podielovú odmenu v prípade, že advokát ukončil zastupovanie ešte pred rozhodnutím vo veci

Rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Cob/64/2019 zo dňa 12. 11. 2020

Anotácia:

Rozhodnutie bolo vydané v spore o zaplataenie odmeny za poskytnuté právne služby, ktorý advokát inicioval po vypovedaní plnomocenstiev z dôvodu nedostatku časových kapacít na ďalšie zastupovanie. Uplatnenú pohľadávku vyčíslil v sume tzv. tarifnej odmeny. V konaní však následne vyšlo najavo, že medzi advokátom a klientom bola uzatvorená dohoda o podielovej odmene. Súd prvej inštancie na margo uplatneného nároku uviedol, že z dôvodu dohody o zmluvnej odmene nárok na tarifnú odmenu nevzniká; vzhľadom na predčasné ukončenie zastupovania podľa jeho názoru zároveň nevznikol ani nárok na podielovú odmenu, a to ani čiastočne.

Krajský súd Prešov sa síce priklonil k názoru, že dohoda o podielovej odmene v danom prípade vylučuje možnosť požadovať tarifnú odmenu; na druhej strane však zdôraznil, že úvaha o nemožnosti vzniku nároku na podielovú odmenu v prípade ukončenia zastupovania pred finálnym rozhodnutím vo veci nie je správna. Uviedol, že v danom prípade advokát môže požadovať čiastku zodpovedajúcu alikvotnej časti podielovej odmeny a zároveň špecifikoval pravidlá pre jej výpočet pre spory s peňažným predmetom konania a s nepeňažným predmetom konania.

Právna veta:

- I. Nemožno súhlasiť s názorom okresného súdu, že pri predčasnom skončení právneho zastúpenia, t. j. ešte pred právoplatným skončením veci, toto má za následok nesplnenie podmienok na vznik nároku na podielovú odmenu, a to ani čiastočnej po tom ako bol klient v konečnom dôsledku v konaní úspešný z dôvodu, že advokát nie je spôsobilý ovplyvniť procesný úspech svojho už bývalého klienta.
- II. Žalobcovi tak podľa odvolacieho súdu by vznikol prípadný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia na zaplataenie alikvotnej čiastky podielovej odmeny. Výška takejto odmeny pre žalobcu by sa vypočítala zo sumy právoplatne priznanej pohľadávky, ktorá pri peňažnej pohľadávke tvorí súčet istiny aj príslušenstva ku dňu právoplatnosti rozhodnutia, ktorým žalovaný ako klient dosiahol úplný alebo čiastočný procesný úspech vo veci. Pri nepeňažnom predmete konania, ktorý je spôsobilý na uzavretie dohody o podielovej odmene, by bol takýto základ pre určenie jej výšky všeobecná hodnota predmetu konania určená znaleckým posudkom, prípadne iným objektívnym spôsobom.

Právna oblasť: Advokácia

Právny inštitút: Podielová odmena

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 655/2004 Z. z. – § 7, § 8

9. Neuspokojivé plnenie pracovných úloh ako dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru

Rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 6CoPr/4/2019 zo dňa 25. 8. 2020

Anotácia:

Rozhodnutie bolo vydané v spore o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ktoré bolo zo strany zamestnávateľa odôvodnené neospravedlnenou absenciou zamestnanca na pracovisku. Zamestnanec sa proti skončeniu bránil tým, že v dobe neprítomnosti čerpal dovolenku. V konaní napokon vyšlo najavo, že samotné sporné čerpanie dovolenky bolo v podstate len zámienkou pre okamžité skončenie; zamestnávateľ si však prial ukončiť pracovný pomer so zamestnancom preto, že tento dlhodobo porušoval svoje pracovné povinnosti, a to dokonca tak intenzívne, že ním spôsobené nedostatky viedli k vzniku škôd a k nutnosti zvýšeného úsilia ostatných zamestnancov zamestnávateľa k zvráteniu nepriaznivých následkov jeho prístupu k práci.

Na margo uvedeného Krajský súd Prešov ako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vyjadril stanovisko, že samotné neuspokojivé plnenie pracovných úloh, a to ani dlhodobo trvajúce, nemôže byť dôvodom pre prísnu sankciu spočívajúcu v okamžitom skončení pracovného pomeru; zamestnávateľ musí takúto situáciu zásadne riešiť výpoveďou.

Právna veta:

- I. Odvolací súd zdôrazňuje, že druhý dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa spočíva v najvyššom stupni intenzity porušenia pracovnej disciplíny. To znamená, že k porušeniu pracovnej disciplíny musí dôjsť zvlášť hrubým spôsobom. Posudzovanie intenzity porušenia pracovnej disciplíny sa ponecháva na zamestnávateľa, ktorý by mal pri vyvodzovaní dôsledkov vychádzať nielen z okolností konkrétneho prípadu, ale aj z celkovej úrovne pracovnej disciplíny na jeho pracovisku.
- II. Žalovaný ako zamestnávateľ, rovnako ako aj svedkovia pred súdom prvej inštancie vypovedali, že plnenie pracovných úloh zo strany žalobcu bolo po zaučení dlhodobo nedostačujúce, žalobcove nedostatky a chyby v práci museli naprávať jeho kolegovia, pričom v tejto súvislosti dochádzalo aj k vzniku škôd, a to až do takej miery, že bola ohrozená budúcnosť žalovaného (ostatní zamestnanci žalovaného mali upozorňovať, že ak žalobca nezmení svoj postoj k práci, tak firmu potopí). Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca v pracovnej zmluve mal ustanovenú skúšobnú dobu, počas ktorej výpoveď nedostal, čo však je, v kontexte vyššie uvedeného prekvapujúce a nepochopiteľné.
- III. Vzhľadom na skutkový stav daného sporu má odvolací súd za to, že zamestnávateľ voči žalobcovi ako zamestnancovi nemal použiť najprísnejšie opatrenie aké Zákonník práce pozná, a to okamžité skončenie pracovného pomeru.
- IV. Odvolací súd sa stotožňuje s tým, že zamestnanec svojím konaním porušil pracovnú disciplínu, nevykonával svoju prácu riadne a zodpovedne, no nemožno odobriť postup zamestnávateľa, ktorý zvolil najprísnejšie opatrenie, ktoré vyžaduje najvyšší stupeň intenzity porušenia pracovnej disciplíny. V zmysle princípov pracovného práva v demokratickej spoločnosti súd za žiadnych okolností nemôže tolerovať revanš zamestnávateľa voči zamestnancovi, ktorý si svoje pracovné povinnosti riadne neplní. Dôvody, pre ktoré mal zamestnávateľ záujem ukončiť pracovný pomer so zamestnancom (žalobcom) odvolací súd posúdil ako plne dôvodné, no zamestnávateľ mal zvoliť iný postup, a to výpoveď.

Právna oblasť: Pracovné právo

Právny inštitút: Okamžité skončenie pracovného pomeru

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 311/2001 Z. z. – § 68 ods. 1 písm. b)

10. K fikcii doručenia ako k neprijateľnej zmluvnej podmienke

Rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 20S/81/2019 zo dňa 21. 5. 2020

Anotácia:

Súdne rozhodnutie bolo vydané v konaní o správnej žalobe obchodnej spoločnosti, ktorá sa bránila proti rozhodnutiu o uložení pokuty zo strany Slovenskej obchodnej inšpekcie. Pokuta bola sankciou za porušenie zákazu upierania práva spotrebiteľa na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. V rámci vyporiadavania jednotlivých žalobných bodov sa Krajský súd Trnava v rozhodnutí vyjadruje k viacerým závadným zmluvným dojednaniám; okrem iného aj k dojednaniu o fikcii doručenia hmotnoprávných úkonov, ktorá je obdobou fikcie podľa procesných kódexov.

Súd v uvedenej súvislosti výslovne uvádza, že v podstate akýkoľvek odklon zmluvného dojednania spotrebiteľskej zmluvy o okamihu doručení zásielky od ustanovenia § 45 Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa je potrebné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Je pritom nerozhodné, či sa takto dojednaná fikcia doručenia vzťahuje aj na dodávateľa alebo nie; spotrebiteľ musí mať podľa názoru súdu vždy minimálne možnosť oboznámiť sa s obsahom doručovanej zásielky (resp. s vyjadrením prejavu vôle, ktorý zásielka obsahuje).

Právna veta:

Zmluvná podmienka, v zmysle ktorej by sa písomnosť považovala bez ďalšieho za doručенú spotrebiteľovi, napr. uložením na pošte a to aj bez toho, že by sa adresát o nej nedozvedel, ako aj zmluvná podmienka, podľa ktorej sa písomnosť považuje za doručенú bez ďalšieho v deň, ktorý je označený na zásielke ako deň neúspešného doručenia s poznámkou adresát neznámy, je spôsobilá nepriaznivo ovplyvniť spotrebiteľa pri uplatňovaní jeho práv. Je potrebné mať na zreteli skutočnosť, že na strane spotrebiteľa môžu existovať objektívne príčiny, prečo sa zásielka nedostala do jeho dispozičnej sféry. Sťažovateľ nemôže koncipovanie vlastnej fikcie doručenia odôvodňovať tým, že táto sa uplatňuje pre obe zmluvné strany rovnako, nakoľko spotrebiteľ predstavuje slabšiu zmluvnú stranu a doručovanie písomností je koncipované v jeho zmluvných podmienkach v neprospech spotrebiteľa neprijateľným spôsobom.

Právna oblasť: Občianske právo hmotné, Ochrana spotrebiteľa

Právny inštitút: Neprijateľné zmluvné podmienky

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 40/1964 Zb. – § 53 ods. 1, 4, 5

11. K použitiu fotografií bez súhlasu ich autora za účelom marketingu a k ich autorskoprávnej ochrane

Rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 5Co/239/2019 zo dňa 10. 12. 2019

Anotácia:

Rozhodnutie bolo vydané v spore o určenie autorstva fotografií a zapltenie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na strane cestovnej kancelárie tým, že bez uzatvorenia licenčnej zmluvy použila na marketingové účely fotografie nafotené účastníkom ňou organizovaného zájazdu. Súd prvej inštancie žalobu zamietol s odôvodnením, že nie každú fotografiu možno považovať za autorské dielo. Uviedol, že žalobcovi sa nepodarilo dotvrdiť a preukázať, aký individuálny prvok (typický len pre samotného žalobcu) bol použitý pri vyhotovení fotografií. Tvrdenia žalobcu o tom, že fotografie boli jedinečné ich nasnímaním z určitého uhla a s využitím špecifického osvetlenia považoval za nedostačujúce; zdôraznil, že tieto tvrdenia by mohli byť relevantné, len ak by objasňovali, v čom spočíva osobitosť použitých techník špecifická len pre žalobcu. Krajský súd Bratislava s názorom súdu prvej inštancie súhlasil. Nereflektoval na odvoláciu námietku žalobcu, že potvrdením rozhodnutia v podstate vytvorí priestor na to, aby sa cudzie fotografie zadarmo používali na obchodné účely bez súhlasu ich autora. Z rozhodnutia oboch súdov vyplýva, že na to, aby mohla byť fotografiám priznaná autorskoprávna ochrana, je zo strany ich zhotoviteľa vyžadované dotvrdenie určitého „know how“, vďaka ktorému má finálny snímok určitú špecifickú podobu.

Právna veta:

Žalobca nepomenoval individuálny prínos svojich fotografií, v čom by tento mal spočívať, neuviedol čo považuje za to jedinečné a nezameniteľné, čo odlišuje jeho fotografie od ostatných fotografií, ktoré by vyhotovila každá osoba odlišná od žalobcu prítomná v danom čase na rovnakom mieste ako žalobca. Žalobca neposkytol súdu tvrdenia o tom, ako alebo čím sa prejavilo jeho individuálne tvorenie a jedinečnosť jeho fotografií. Žalobca poskytol súdu len všeobecné tvrdenia, že jeho fotografie napĺňajú všetky znaky autorského diela, jeho tvorivá duševná činnosť sa prejavila v odfotení daného okamihu, odfotení objektu z určitého uhla a za použitia určitého osvetlenia fotografií a s použitím manuálneho nastavenia rôznych funkcií fotoaparátu, čo dáva fotografiám žalobcu nezameniteľný osobnostný ráz autora. Čo však konkrétne žalobca považuje pri svojich fotografiách za jeho nezameniteľný osobnostný ráz, neuviedol. Tiež žalobca nekonkretizoval, ako má jeho individualita a tvorivosť spočívať v určitom uhle fotenia objektu alebo v určitom špecifickom osvetlení alebo použití špecifických funkcií fotoaparátu, ktorý je ten, pre neho príznačný a individuálny uhol fotenia, teda o aký uhol fotenia ide a aké osvetlenie využíva, ktoré ho odlišuje od ostatných zhotoviteľov remeselnej fotografie rovnakých objektov. Súd sa teda nedozvedel od žalobcu žiadne konkrétosti, ktoré by mohol vyhodnocovať a posudzovať, a z ktorých by mohol prípadne dospieť k záveru o tvorivosti a individualnosti vo fotografiách žalobcu zachyteného výsledku jeho duševnej činnosti.

Právna oblasť: Autorské právo

Právny inštitút: Autorské dielo, Fotografické dielo

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 185/2015 Z. z. – § 3 ods. 5

12. K prípustnosti dôkazu zvukovým záznamom z obchodného rokovania vyhotoveného bez súhlasu osoby v konaní podľa CSP

Rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 4Cob/51/2019 zo dňa 20. 10. 2020

Anotácia:

Rozhodnutie bolo vydané v spore dvoch obchodných spoločností vedenom o zapltenie peňažnej pohľadávky súvisiacej s dohodou o urovaní záväzkovo-právnych vzťahov. V rámci prebiehajúceho konania bol zo strany žalobcu navrhnutý dôkazný prostriedok spočívajúci vo vypočutí nahrávky rozhovoru z obchodného rokovania, ktoré sa fakticky odohrávalo medzi členmi štatutárneho orgánu žalobcu a zamestnancami žalovaného; súd dôkaz nahrávkou vyhodnotil ako zákonný a v nadväznosti na to ho aj vykonal. Žalovaný sa v podanom odvolaní bránil poukazovaním na staršiu judikatúru a námietkou, že použitie nahrávky neodôvodňovala krajná núdza či príp. postavenie žalobcu ako slabšej strany.

Aj odvolací súd však potvrdil, že za daných okolností bolo vykonanie dôkazu nahrávkou v súlade so zákonom. Poukázal na to, že súd prvej inštancie v zmysle základných princípov CSP vykonal test proporcionality, v ktorom prihliadol najmä na skutočnosť, že obchodné rokovanie nemožno vnímať ako intímnu sféru jeho účastníkov, ktorá by vyžadovala zvýšenú ochranu ich prejavov osobnej povahy.

Právna veta:

Súd prvej inštancie rešpektoval test proporcionality, podrobil dôkaz navrhnutý žalobcom a posúdil, či spĺňa kritéria vhodnosti, potrebnosti a primeranosti. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý vyhodnotil právo žalobcu na spravodlivý proces, ktoré v sebe zahŕňa aj nárok na náležité zistenie skutkového stavu za právo majúce prednosť pred právom osôb zúčastnených na ochranu súkromia osôb zachytených na predloženej zvukovej nahrávke. K tomuto záveru dospel súd najmä s ohľadom na skutočnosť, že nahrávka zachytuje obchodné rokovanie medzi žalobcom a žalovaným, teda zachytáva prejavy, ktoré nemožno považovať za prejavy súkromnej povahy, čo značne oslabuje intenzitu zásahu do ich osobnostných práv a predmetný zvukový záznam prehral. Odvolací súd je toho názoru, že vykonanie dôkazu vypočutím zvukovej nahrávky bolo zákonné, nakoľko ho vykonal súd priamo na pojednávaní. K námietke žalovaného, že mu zvukový záznam, resp. jeho kópia nebola napriek jeho žiadosti doručená pred pojednávaním, poukazuje na skutočnosť, že žalovaný sa s obsahom nahrávky oboznámil priamo na pojednávaní, pričom k jej obsahu sa mal možnosť vyjadriť aj písomne.

Právna oblasť: Civilné právo procesné, Občianske právo

Právny inštitút: Dokazovanie, Ochrana osobnosti

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 160/2015 Z. z. – čl. 3, čl. 16 ods. 2, § 187
40/1964 Zb. – § 12

13. K rozsahu použitia pravidiel pre platný prevod zmenky na prevod listinných akcií na meno

Rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 21Cob/118/2019 zo dňa 21. 4. 2020

Anotácia:

Žalobca založil svoju argumentáciu o neplatnosti MVZ na nedostatku rubopisu z dôvodu, že sa MVZ zúčastnili, na ňom hlasovali a uznesenia bolo prijaté hlasmi osôb, ktoré neboli akcionármi, takýto. Dôvod neplatnosti MVZ pre vadnosť rubopisov podľa odvolacieho súdu nebol daný, ale odvolací súd preskúmal aj ostatné v žalobe uvedené dôvody, ktoré žalobca v žalobe o neplatnosť uznesenia MVZ uvádzal, a to rozpor prijatej zmeny Stanov so zákonom. Súčasne odvolací súd zdôraznil, že pri posudzovaní dôvod neplatnosti a rozhodovaní je viazaný tými dôvodmi neplatnosti, ktoré žalobca uviedol v žalobe, nakoľko dôvody neplatnosti sa limitujú trojmesačnou lehotou na podanie žaloby od prijatia uznesenia MVZ a po jej uplynutí už na ďalšie dôvody nemožno prihliadať.

V odvolacom konaní vypočutí právni zástupcovia strán sporu predniesli odvolacie návrhy a vyjadrili svoje stanoviská k predbežnému právnomu posúdeniu vecí odvolacím súdom. Právny zástupca žalobcu zdôraznil, že ak považuje odvolací súd rubopisy za platné právne úkony, predmetom žaloby boli i iné dôvody, pre ktoré sa žalobca neplatnosti MVZ domáha, ale ktorými sa prvoinštančný súd nevyporiadaval, keďže svoje rozhodnutie založil na vadách rubopisu. Právny zástupca žalovaného zotrval na svojich stanoviskách, podľa ktorých zmena Stanov prijatých na MVZ nie je v rozpore so zákonom ani právom EÚ a za prijatie uznesení hlasovali akcionári s platnými hlasmi.

Právna veta:

- I. Náležitosti pri označení prevodcu právna norma na rozdiel od označenia nadobúdateľa striktné neupravuje, nevymedzuje ho z hľadiska neplatnosti a pri posudzovaní rubopisu len odkazuje na primerané použitie zákona upravujúceho zmenky. Práve primeranosť pri prevode akcií žalovaného mal vziať prvoinštančný súd do úvahy, pretože akcia k platnému prevodu okrem rubopisu (§ 156 ods. 4 Obchod. zák.) vyžaduje aj uzatvorenie kúpnej zmluvy, či už v písomnej forme alebo vo forme ústnej (§ 30 ods. 3 ZCP) a odovzdanie akcie nadobúdateľovi, na rozdiel od striktné a prísne formálnej úpravy zmenky, ktorá sa prevádza len rubopisom.
- II. Ak zákonodarca použil v ust. § 156 ods. 4 Obchod. zák. výslovne pojem primeranosť, mal za to, že striktná zmenková úprava nemusí byť pri prevode listinných akcií na meno dodržaná, k čomu odvolací súd poukazuje i na ust. § 13 ods. 1 ZZŠ, podľa ktorého zákon vyžaduje podpis indosanta, teda toho, kto zmenku prevádza, na rozdiel od prevodu akcie, pri ktorom zákon kladie dôraz na presnú identifikáciu nadobúdateľa, ktorý akciu nadobúda (§ 156 ods. 4 Obchod. zák.).

Právna oblasť: Finančné právo, Obchodné právo

Právny inštitút: Zmenky, Prevod akcií

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 513/1991 Zb. – § 156 ods. 4

14. K umiestneniu dátumu v záвете

Rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 16Co/120/2018 zo dňa 24. 9. 2019

Anotácia:

V danej veci bol vlastnoručným podpisom poručiťelky (napísaným písaným písmom), ktorý sa nachádza pod obsahom závetu t. j. pod vlastnoručne vyjadrenou poslednou vôľou poručiťelky (napísanou tlačným písmom) završený právny úkon pre prípad smrti P. O. a dátum 14.4.2015 (vyjadrený v spojení s miestom spísania závetu v Nárade sa nachádza v predmetnom záвете pod vlastnoručným podpisom poručiťelky; umiestnenie dátumu podpisu je približne 1 cm naľavo a 1,5 cm pod podpisom poručiťelky. Predmetom sporu bola otázka, či závet tvorí jednotný (ucelený) záznam prejavu poslednej vôle poručiťelky a či v záвете absentuje dátum jeho podpisu ako esenciálna zákonná náležitosť nevyhnutná pre platnosť tohto právneho úkonu.

Právna veta:

Právna premisa, na ktorej založil svoje rozhodnutie súd prvej inštalcie, že umiestnenie dátumu podpisu závetu pod podpisom poručiťelky nevyhovuje § 476 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pod následkom absolútnej neplatnosti právneho úkonu, vyplýva aj z nesprávnej interpretácie a tým aj aplikácie ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít za účelom zabezpečenia právnej istoty (Čl. 2 ods. 2 Základných princípov C.s.p.); hodno podotknúť, že rozhodnutia, z ktorých súd prvej inštalcie tento nesprávny právny názor abstrahoval (nepriamo z nich prevzal iba dielčie právne závery), riešili odlišné skutkové a právne situácie, nakoľko v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.4.2013, sp. zn. 2 Cdo 5/2003, bola riešená právna otázka umiestnenia podpisu poručiťelky iba na osvedčovacej doložke notára alebo iného úradu oprávneného osvedčovať pravosť podpisu na listinách a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.11.2008, sp. zn. 5 Cdo 264/2007, ktorý riešil odlišnú situáciu týkajúcu sa (ne) platnosti závetu zriadeného formou notárskej zápisnice, ale celkom opomenul, že (v poradí druhé citované) rozhodnutie síce jednoznačne konštatuje, že „právna teória a prax sa ustálili, že na konci závetu musí byť podpis, pretože sa ním dovršuje obsah závetu“, ale vzápätí pokračuje argumentujúc, že „inak je tomu ale s dátumom podpisu závetu, ktorý má celkom odlišný význam od podpísania závetu...nedovršujú sa ním obsahové náležitosti závetu...uviedenie dňa, mesiaca a roku podpísania závetu iným spôsobom (technikou) než je vyhotovený závet, by mohlo mať význam pre jeho platnosť iba vtedy, ak by tu boli pochybnosti, či ide o dátum, kedy bol závet podpísaný alebo iný.“

Právna oblasť: Občianske právo, Dedičské právo

Právny inštitút: Dedenie, Závet

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 40/1964 Zb. – § 476 ods. 2

15. K náležitému dohľadu nad dieťaťom vo veľmi útlom veku

Rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 6Co/169/2019 zo dňa 29. 4. 2020

Anotácia:

V predmetnom spore žalobca (zdravotná poisťovňa) vymáhal od rodičov dieťaťa sumu, ktorá predstavovala plnenie poskytnuté poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti – Univerzitnej nemocnici v Martine za poskytnutie zdravotnej starostlivosti maloletému dieťaťu v súvislosti s úrazom. Žalobca si svoj nárok voči žalovaným ako rodičom maloletého dieťaťa uplatnil v zmysle ust. § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z. z., keďže podľa jeho názoru k ublíženiu na zdraví došlo v dôsledku zavineného protiprávneho konania tretej osoby, t. j. žalovaných. Zavinenie žalovaných žalobca videl aj v porušení ust. § 415 Občianskeho zákonníka.

Právna veta:

„Náležitým dohľadom“, (tak ako to vyplýva z judikatúry k ust. § 422 ods. 2 Občianskeho zákonníka), nemožno rozumieť taký dohľad, ktorý by bol za normálnych okolností osobami dohľadom povinnými vykonávaný stále, nepretržite a bezprostredne („na každom kroku“), pretože v takom prípade by bolo zákonom predpokladané ospravedlnenie zodpovednosti týchto osôb prakticky vylúčené. Pri úvahe o tom, či osoby dohľadom povinné nezanedbali náležitý dohľad, je nutné vziať ohľad aj na niektoré okolnosti týkajúce sa osoby podliehajúcej dohľadu, napr. vek, povahové vlastnosti a celkové správanie maloletého dieťaťa. Súd prvej inštancie pri svojom (v poradí druhom) rozhodovaní, prihliadol na ustálenú súdnu prax, pričom správne zohľadnil práve vek, povahové vlastnosti a celkové správanie maloletého dieťaťa v čase úrazu. Tak ako vyplýva z obsahu spisového materiálu, maloletý mal v čase úrazu 15 mesiacov. Je notoricky známou skutočnosťou, že najväčšou hrozbou pre dieťa v tomto období sú úrazy. Je preto prvoradou povinnosťou rodičov im prechádzať. Medzi najčastejšie úrazy v tomto období veku dieťaťa patria popáleniny, obareniny, pády z výšky, požitie liekov, chemikálií, poranenia spôsobené pri hre so starším súrodencom, či domácim zvieratám. Medzi základné pravidlá bezpečnosti v súdenom prípade preto patrilo, aby boli na dvore zabezpečené diery (otvory), ktoré vznikli po odpílení plotu, či už ich prekrytím alebo zasypaním a pod. Stačí totiž len chvíľa nepozornosti a dieťa dokáže prejsť veľmi rýchlo aj dlhšie vzdialenosti. V tomto veku nemôže dieťa byť nechané bez dozoru ani na chvíľu. Ako však vyplýva z obsahu spisového materiálu, v súdnej veci rodičia túto starostlivosť jednoznačne zanedbali. Je potrebné dať za pravdu žalobcovi, že kamene, železná rúra a kotúč od flexibrúsky nepatria ako hračky do rúk maloletého dieťaťa v tomto veku. Ak v dôsledku takto zanedbaného dohľadu rodičov, (ktoré je aj výsledkom porušenia všeobecnej preventívnej povinnosti upravenej v ust. § 415 Občianskeho zákonníka), došlo k úrazu maloletého dieťaťa, ktoré navyiac od narodenia slabšie prospieva, je nepochybné, že v danom prípade príčinou úrazu maloletého bolo nebezpečné prostredie a nevhodné správanie sa rodičov, ktorí opomenuli vykonávať nad svojím synom účinný dozor a vytvárať mu bezpečné prostredie na hru. Ak teda žalovaní túto svoju povinnosť zanedbali, svojím nedbanlivostným správaním, (t. j. ponechaním dieťaťa v nebezpečnom prostredí), vytvorili podmienky, ktoré mali následok poškodenia zdravia maloletého, v dôsledku čoho nesú zodpovednosť za poškodenie jeho zdravia.

Právna oblasť: Občianske právo, Rodinné právo

Právny inštitút: Zodpovednosť v občianskom práve

Súvisiace predpisy a ustanovenia: 40/1964 Zb. – § 422 ods. 2